

Neobyčejně krkolomný styl předešlé otázky galantní kazuistiky čtenáře *Mercuru* neodrazuje. Ba naopak. Odpovědi se pod rouškou rozmanitých a roztomilých pseudonymů (Nebeský Allobroge, Pastervec z břehů Juiney, Guyenský geometr) jen valily. Guyenský geometr, mělo se za to, že se jedná o Fontenella, byl kontroverzní scénou nadšen. Nicméně většina čtenářů dává najevo své pohoršení. Nejen že podle nich bylo přiznání kněžny de Clèves nevhodné ale i zhoubné, jelikož narušila pokoj rodinného žití. Toto výstřední doznání, slovy Bussyho-Rabutina, nenarušilo o nic méně pravidla slušnosti nežli důvěryhodnost. Nemělo a nesmělo k němu dojít. Takto se lidé nechovali. Bezcitný z Beauvais tvrdil, že tlumočí jednotný názor svých přátel, a prohlásil, že je povinností ženy „ustavičně bojovat a umírat i ve svých osobních bitvách“ a ne trápit svého chotě.

Propast těchto rozhořčených úvah nás rozděluje. Svrchovanou hodnotou se stává mír, nikoli štěstí. S Rousseauem se upřímnost stává nadřazenou pravidlům slušného chování. Díky pokroku v rovnoprávnosti postavení již manžel nepředstavuje pána. Zkrátka vysoká literatura, a zvláště pak *Kněžna de Clèves*, nás nadevše formovala v tom, jak posuzovat pravděpodobnost textu s ohledem na světlo, které vrhá na dvojakost lidského bytí. Madame de Clèves svým doznáním nechce zpřetrhat pouto, které ji s mužem spojuje, naopak jej chce posílit.

pozor na chyby typu P10, P11

P8, P12 – formulujte volněji, bude to lépe srozumitelné